

NOVA NOVA

Synopsis

Nova, ze zingt de sterren van de hemel, maar wie is ze? wie is ze écht? Drie verschillende fases uit haar leven (paars, oranje, groen) vertellen ons haar verhaal.

De film begint bij Nova [17] die druk bezig is met de voorbereiding van een groot zangoptreden. In aanwezigheid van haar management, inclusief haar moeder, staat ze op een platform, hoog boven een groot plein. 'Hoger' sneert ze. 'Het moet hoger.' Zij en haar moeder staan erop dat haar optreden de meest indrukwekkende show ter wereld moet worden. Hiervoor is het plan dat ze al zingende van het platform springt en dan boven het publiek zweeft. Als een engel zal ze zingen, als een engel zal ze vliegen. Voor minder doet ze het niet.

Dan springen we terug in tijd naar Nova [15] die zeer gespannen voor een immense villa staat. 'Ik ben uw dochter,' zegt ze tegen de vrouw die opendoet. Hoewel haar moeder in eerste instantie niets van haar moet weten, weet Nova via een straatoptreden diens aandacht alsnog te trekken. Nu ziet haar moeder haar wel staan en neemt haar gretig in huis.

Enmaal in de villa zien we Nova's ongemak bij alle luxe. Verlangend kijkt ze naar de omliggende bossen, wat ons kort doet terugblikken naar Nova [4] die blij door de bossen rent. Een lieve, warme man speelt tikkertje met haar. Terug uit haar herinnering moet Nova [15] toch met alle overdreven luxe dealen. Terwijl zij worstelt, blikken we vooruit naar Nova [17] die precies het tegenovergestelde blijkt te ervaren. We zien haar als rijk, verwend en onsympathiek.

Nog dezelfde avond zit Nova [15] met haar moeder aan tafel. Haar moeder dwingt haar middels chantage om een zangcarrière te beginnen. De chantage betreft een geheim uit haar jeugd, iets wat op vage wijze hint naar de reden waarom ze elkaar niet eerder kenden. Nova kan niet anders dan toestemmen. Moeder eigent zichzelf daarop de rol toe van Nova's vertegenwoordiger en regelt diverse interviews.

Bij ieder interview moet Nova met afgrijzen toezien hoe haar moeder de ene na de andere leugen vertelt over haar jeugd en waarin haar moeder zichzelf als 'fantastische' moeder beschrijft. Nova vlucht naar herinneringen uit het verleden waarin Nova [kind, verschillende leeftijden] met dezelfde lieve man als uit haar eerdere herinnering verschillende sentimentele jeugdervaringen deelt (o.a. zwemmen in meertje, schapen opjagen, zingen bij kampvuur, etc.). Terwijl Nova [15] de leugens aanhoort, blikken we vooruit naar Nova [17] die zonder moeite overdreven lovend over haar moeder spreekt. Er kan geen kwaad woord af.

Na een reeks interviewen wordt Nova's moeder ziek (griep). Hierdoor ontstaat de vreemdsoortige situatie dat Nova voor het eerst zélf alle ontstane leugens hoog moet zien te houden. Dit lukt haar nauwelijks: ze komt ongeloofwaardig en kwetsbaar over, wat een journalist de ruimte biedt een foto onder haar neus te duwen. 'Ken je deze man?' vraagt hij haar. Samen met Nova herkennen we de lieve man uit haar jeugd. Nova schrikt en zegt niets. De volgende dag ziet ze dat deze man voorpaginanieuws is geworden en is gearresteerd vanwege jarenlange ontvoering van nota bene háár. De nare toon waarmee de krant over de man spreekt, doet Nova verdriet en laat ons samen met haar terugblikken naar hoe de man eigenlijk écht was, namelijk warm en liefdevol (o.a. troosten na vallen, geruststellen bij nachtmerrie, knuffel naaien).

Het nieuws van Nova's ontvoering verspreidt zich over de gehele wereld. Dit maakt Nova tot een wereldster, maar de media-aandacht legt haar volledig lam. In haar wanhoop wil ze naar de man die ze als enige vertrouwt en liefheeft, haar 'ontvoerder', maar ze wordt hierin tegengehouden door de autoriteiten. Compleet verslagen zit ze als een pop voor de spiegel in voorbereiding van een tv-show. Haar moeder geeft niets om Nova's gevoelens en kwakt felrode lippenstift op Nova's lippen onder het mom dat een ster te allen tijde overal moet kunnen schijnen. Een wereldster is ze en zal ze blijven. Geen discussie.

Als opgedirkte pop zit Nova aan tafel bij de tv-show. Ze is er niet bij met haar hoofd. Ze herinnert zich hoe ze als kind [4] haar ontvoerder vraagt of hij haar papa is. De man antwoordt ontkennend en legt haar uit dat niet alle mama's en papa's ook échte mama's en papa's zijn. De presentator begint over Nova's vroegere ontvoering. Hierdoor herinnert Nova zich hoe ze als kind [11] haar ontvoerder vraagt of hij ooit spijt heeft gehad dat hij haar heeft meegenomen. De man schudt zijn hoofd, laat haar een ronde munt zien (soort medaille), en vertelt haar dat hij er heilig in gelooft dat je met één leven de hele wereld redt (van zijn verdorvenheid). De presentator gaat verder en bespreekt in smeug detail Nova's ontvoering, maar we zien hierbij iets anders. In tegenstelling tot een lieve, bezorgde moeder, zien we een moeder als alcoholist, mannengeil, en alles behalve responsief op de noodkreten van haar baby. In tegenstelling tot een vieze, gestoorde vent, zien we een doodnormale man die getergd door het egoïsme en de onverschilligheid van de mensen om hem heen, besluit om één onschuldig wezen hiervan te redden.

Na de tv-show komt Nova thuis en vindt tot haar schrik een brief van de rechtbank waarin ze wordt opgeroepen te getuigen in de rechtszaak tegen haar ontvoerder. Een reeks herinneringen volgen: We zien Nova op haar vierde interesse tonen in het concept mama's en papa's. Papa blijkt uit beeld, maar het idee dat mama dichtbij is, maakt dat ze vragen gaat stellen over waar moeder woont en wie ze is. Haar ontvoerder beantwoordt ze allemaal even geduldig en hoe ouder Nova wordt hoe meer hij in detail treedt over haar moeder en de 'buitenwereld', zowel positief als negatief. Hij geeft haar op een gegeven moment zelfs de ruimte om haar moeder op te zoeken, maar Nova [9] heeft daar op dat moment nog geen behoefte aan. Ook

nuanceert de ontvoerder het idee van Nova [6] dat alle mama's stom zouden zijn. Hij leert haar dat het beter is je oordeel uit te stellen en zelf tot een oordeel te komen dan afgaan op wat mensen je vertellen. De reeks eindigt bij Nova [15] die voelt dat het tijd is de 'buitenwereld' en haar moeder zélf te gaan ervaren en ontdekken. Ze neemt huilend afscheid van haar ontvoerder, wetende dat hun relatie niet meer hetzelfde is en kán zijn zodra ze (weer) een relatie met haar moeder aangaat. Plots schieten we vooruit in tijd naar Nova [17]. We lezen met haar dat de ontvoerder, ook zonder getuigenis van het slachtoffer, is veroordeeld tot 18 jaar celstraf. Nova [17] blijkt echter volstrekt onaangedaan, het doet haar niets. Een moment later dwingt ze dat haar optreden nóg grootser moet, met nóg meer camera's, en met nóg meer immense tv-schermen. Pas na instemming, lijkt ze te ontspannen.

Wanneer moeder erachter komt dat Nova van plan is haar ontvoerder te gaan verdedigen, volgt een fikse ruzie. Met als toppunt dat moeder chanteert om nóg smerigere leugens over Nova's ontvoerder aan de media te vertellen. Nova vlucht het huis uit en besluit de autoriteiten ervan te overtuigen om wél haar ontvoerder te mogen zien door hen te beloven tégen hem te zullen gaan getuigen. Een ontroerend weerzien volgt. Wanneer ze hem om raad vraagt, reageert hij echter niet zoals ze had verwacht en adviseert hij haar om hem niet te verdedigen en vooral níet de strijd met haar moeder en media aan te gaan. Hij waarschuwt Nova dat dit een onbegonnen strijd zal zijn, omdat mensen graag simplificeren en zwart-wit denken en dus niet zullen en kunnen geloven dat het anders zit. Nova rent boos weg: dit mag, kán niet de realiteit zijn waarmee ze moet dealen.

We zien eindeloze rijen voor de toegang van Nova's spectaculaire optreden. Er heerst een ziekelijke, bijna godsdienstige, gekte als het om hun heldin, hun ster Nova gaat. Nova [15] rent door de bossen en komt bij de verlaten plek uit haar jeugd: een stenen huisje bij een meertje. Ze rent door naar het meertje en kijkt in de reflectie van het water. Ze ziet zichzelf als een hoopje, verdrietige ellende. Nova [17] met allerlei assistenten om zich heen, staart verwaand en trots in de spiegel. Zij is de godin die alles in de hand heeft. Terug bij Nova [15]. Realiteit en herinnering mengen zich. Nova begint fysiek door de omgeving verschillende herinneringen bij langs te lopen. Dit zijn korte herinneringen waarbij haar 'ontvoerder' haar leerde op zichzelf te vertrouwen, door te zetten, als ook lief te hebben dat wat soms moeilijk lief te hebben valt. Dan herinnert ze zich opnieuw het moment van de munt. Ze treft de munt aan in haar hand en kijkt ernaar. Dit brengt haar tot een realisatie, een inzicht. Alle herinneringen vallen weg, inclusief de munt, en we zijn weer in zijn geheel in de realiteit. Nova snelt terug naar het meertje, pakt haar rode lippenstift en kleurt in de reflectie van het water haar lippen voor het eerst *zelf* knalrood. Moedig en vastberaden staart ze naar haar eigen reflectie.

Nova [17] weigert de visagist die haar lippen wil stiften. Voordat ze on stage gaat, doet ze dit *zelf*. Haar performance is vervolgens adembenemend en, zoals gepland, beklimt ze halverwege haar optreden de hoge stelling waar ze van af zal springen. Ze start in aangepaste vorm het nummer 'voilà' van Barbara Pravi. De aangepaste

tekst bouwt op naar het punt waarop het hele publiek kan horen dat Nova al die tijd een spel met ze heeft gespeeld, nee beter gezegd, hún spel heeft gespeeld. Ze houdt ze in haar nummer een spiegel voor: een kritiek op de schijnheiligheid en het egoïsme in de maatschappij. Vlak voor de climax zien we hoe ze zichzelf loshaalt van de touwen die haar dienen op te vangen. Dan springen we met haar mee de duizelingwekkende diepte in en horen haar zingen: 'Zolang één helder schijnt.'

Abrupte overgang naar de gevangenis: we zien Nova's ontvoerder op tv naar Nova's optreden kijken, paar minuten voor haar sprong. Zijn hand speelt met de gouden munt uit Nova's herinneringen. Bij Nova's sprong laat hij verschrikt de munt op de grond vallen. Hij staart naar de tollende munt: wat hem zowel doet huilen als glimlachen. We volgen zijn blik en zoomen in op de munt, die tolt en tolt en tenslotte stilvalt en de tekst laat zien: 'Zolang één helder schijnt, verdwaalt niemand.'

EINDE